

Élvezetes
olvasmány
sok humorral.

*Visszatérés
a kis francia
panzióba*

*finep
selection*

HELEN POLLARD

HELEN POLLARD

*Visszatérés
a kis francia
panzióba*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

ELSŐ FEJEZET

SOKFÉLE VÁRATLAN ESEMÉNYRE SZÁMÍTOTTAM Rupert panziójának újdonsült vezetőjeként, de arra, hogy meglátom meztelenül az egyik vendéget, nos, arra nem.

Kora reggel történt, pár nappal azután, hogy visszatértem a *La Cour des Roses*-ba. Első és legfontosabb dolgom az volt, hogy készítettem magamnak egy eszpresszót, és kimentem vele a kertbe. Díszfüvekkel, begóniával, százszorszéppel teli virágágyások, szomorúfüzek és rejtett lugasok árnyában megbújó padokhoz vezető ösvények között andalogtam mezítláb a pázsiton, a fákkal és sövénnel körülvett baromfiudvar felé, érezni akartam a bőrömön a fűszálak simogatását és a harmat frissességét.

A csészém tartalmát kiittam, aztán a földre eresztettem a papucsomat – remek dolog mezítláb sétálni, de amikor az ember beleüpped a baromfitrágába, a természet némileg veszít a vonzerejéből –, kiengedtem az ólból a hat lármázó szárnyast, és enni-inni adtam nekik. Kifele jövet udvariasan köszöntöttem a panzió egyik vendégét, Gladyst, aki épp szembejött velem a kertben.

– Jó reggelt, Emmy! Gondoltam, kijövök egy kicsit, élvezni a csendet és a nyugalmat reggeli előtt.

Megértően bólintottam. Az idős asszony a lányával, egy goromba, parancsolgató, középkorú nővel érkezett, aki cseppet sem hasonlított erre a finom kis hölgyre, akivel mindig öröm volt beszélgetni.

– Clare épp a mai programot tervezi – mondta kissé elcsigázottan. – Biztosan csodaszép lesz. – Ahogy a ház felé tartottunk, az ujjával finoman végigsimította a fűzlevelű díszkörtefa egyik lecsüngő ágán a leveleket. A kézfejen csaknem áttetszőnek hatott a hárttyavékony bőr. – Szeretem ezt a színt. Maga is? Szinte ezüstnek látszik.

– Igen, gyönyörű. Gladys, miért nem mondja meg Clare-nek, hogy fáradt, és szívesebben maradna ma itt? Pihenhetne kicsit, és élvezhetné a kertet.

Gladys röviden felnevetett, majd nem túl meggyőző mosollyal válaszolt:

– Ne aggódjon, szeretek várost nézni, és igazán nem panaszkodhatok, mert a munka nehezét Clare végzi.

A ház emelete fölől spaletta csapódása hallatszott, amire – mint azt bizonyára bárki más is tenné – mindketten felpillantottunk. Honnan tudhattam volna, hogy nem szabad odanéznünk? Hogy jobban tettem volna, ha a nyúlfarknyi eszpresszó helyett cappuccinót készítek magamnak, amit tovább kortyolgathatok a kert végében! Hogy hosszabban kellett volna időznünk a fűzlevelű díszkörtefa ezüstös levele fölött? Hogy séta közben karon kellett volna fognom Gladyst?

Mert az ablakban Geoffrey Turner állt anyaszült meztelenül.

Félrehúzta a fátyolfüggönyt, hogy kihajtsa a spalettát, ám az emeleti ablakok alacsonyán kezdődnek, hogy minél többet láttassanak – és láttattak is! Ez talán nem is lett volna akkora baj, ha

Geoffrey Turner történetesen fiatal, napbarnított és kisportolt, ám az ötvenes, hófehér, rengő hasú habtest nem éppen azt a látványt nyújtotta, amire éhgyomorra vágytam.

A megdöbbenéstől a szám is tátva maradt. Az övé is. Gyorsan összerántotta a fátyolfüggönyt, bár miután annak épp az a lényege, hogy átlátszó, nem sokat segített a helyzeten. Különben is, addigra már túl késő volt.

Gladys fojtott sikolyt hallatott. Mivel érthető módon nem a lába elé nézett, megbotlott a virágágyás szélében, és elesett. Egyik karját sikerült ugyan elkapnom, de így is a földön landolt, és a másik karja kicsavarodva gyűrődött alá. Fölé hajoltam, és megvártam, amíg levegőhöz jut.

– Jól van, Gladys?

Erőtlen mosollyal próbálkozott.

– Semmi baj, Emmy, csak valahogy fel kellene tápáskodnom – mondta, ám ahogy két kezére támaszkodva megpróbálta feltolni magát, fájdalmában felkiáltott.

– Hívom Clare-t! – döntöttem el attól tartva, ha rángatni kezdem, még több kárt okozok.

– Nem gondoltam, hogy az én koromban még mindig ilyen hatással van rám egy meztelen férfi látványa – mosolyodott el halványan.

Viszonoztam a mosolyt, majd a házba rohantam, fel a lépcsőn, a szobájukhoz. Clare zuhanyzástól nedves hajjal, rémülten fogadta a hírt. Sietve velem jött, és segített felemelni és a konyhába támogatni az anyját.

– Hol fáj, anya? – kérdezte tőle aggodalomtól reszkető hangon, remegő tagokkal, miután leültették. – Eltörött valamid?

– Nyugalom! – felelte az idős hölgy, bár látszott, hogy még maga sem nyerte vissza a lélekjelenlétét. – A büszkeségemen és a csuklón kívül semminek nem esett bántódása.

Hoztam neki egy pohár vizet, aztán kivettem egy zacskó babot a fagyasztóból, egy tiszta konyharuhába bugyoláltam, és a karjára tettem.

– Mitől estél el? Megbotlottál valamiben? – faggatta Clare.

Rémült pillantást vettem rá. Talán csak nem kifogásolja, hogy virágágyások vannak a kertben? Igaz, korábban is tett néhány megjegyzést, hogy az anyja számára túlságosan sok a lépcső, a zuhanyzóban túl erős a vízszugár, és túl súlyosak a spaletták, úgyhogy valójában semmin sem lepődtem volna meg.

Láthatóan Gladys is hasonlótól tartott.

– Nem, csak nem néztem a lábam elé. – Hogy kicsit felderítse a hangulatot, kuncogva hozzátette: – Az egyik vendég meztelenül jelent meg az ablakban, ami elvonta a figyelmemet.

Az elterelő hadművelettel sajnos éppen ellentétes hatást ért el.

– *Micsoda?* Ki volt meztelen? Azt akarod mondani, hogy valaki *mutogatta* magát?

– Geoffrey Turner. És nem mutogatta magát, csak kinyitotta a spalettát, és...

– Az ugyanaz!

– Ugyan már, Clare, persze hogy nem ugyanaz. Kár volt szóba hoznom. Nem szándékosan csinálta, amúgy pedig láttam már ilyet.

– Hogy van a csuklója? – kérdeztem őszinte aggodalommal, egyúttal reménykedve, hogy elterelhetem a szót Geoffrey-ről.

Levettem a karjáról a jeges babot, hogy megnézzem. Nos, ez az elterelés sem jött be.

– Felduzzadt! Lehet, hogy eltörött! Mentőt kell hívnunk – jelentette ki Clare.

Ez váratlanul ért.

– Mentőt? – Már a nyelvemen volt, de megálltam, hogy hozzátegyem: *Azt meg minek?*

– Anyám hetvennyolc éves. Lehet, hogy eltörte a karját, és ki tudja, még mijét. Mi van, ha összezúzta a csípőjét vagy a kulcsontját? És honnan tudjuk, hogy nem kap sokkot?

Tudtam, hogy bármikor szállingózni kezhetnek a vendégek az egyelőre sehogy sem álló reggelihez, ezért Gladysre pillantottam. Körülbelül ugyanannyira vágyott mentőre, mint én.

– Az édesanyja nem gondolja, hogy a csuklósérülésen túl súlyosabb baja is lenne. Biztos vagyok benne, hogy amint Rupert visszaér a kutyasétáltatásból, azonnal segít bejelentkezni az orvoshoz, vagy akár be is viszi önöket a sürgősségre, ha azt szeretnék. Nem hiszem, hogy mentőre lenne szükség.

Clare makacs arckifejezést öltött.

– Mégis melyikünk itt a vendég?! Ragaszkodom hozzá, hogy hívja ki a mentőket, mégpedig most azonnal!

Gladysre néztem, de ő csak fájdalmas pillantással válaszolt.

– Rendben, úgy lesz – mondtam, és mosolyt erőltetve az arcomra a telefon után nyúltam...

Hirtelen déjà vu érzésem lett: nem tudom a számot! Már megint!

Az emlékezetemben felötlött a kép, amikor Rupert leszédült a székről, mint akinek szívrohama van. De most nem vendégként vagyok itt! Ez a munkám! Miért nem jutott eszembe azonnal megjegyezni a számot, amikor visszajöttem?!

Talán mert az utóbbi hónapokban jócskán el voltál foglalva a felmondással, a munkád lezárásával, az angliai életed bedobozolásával

és Franciaországba fuvarozásával... és egyébként sem sejtetheted, hogy ez lesz.

Kivitettem a telefont a hallba, látszólag azért, hogy csendes helyről telefonáljak, valójában azonban azért, hogy villámgyorsan átlapozzam Rupert elrongyolódott telefonkönyvét. Reménytelen! Minek írna fel egy számot, amit amúgy is tud? És amit nekem is tudnom kellene! Elővettem a mobilomat, hogy megnézzem az interneten. Mialatt keresgéltem, Clare utánam viharzott a hallba. A lépcső tetején Pippa és Angus is megjelent.

– Mi tart ennyi ideig? – kérdezte Clare, és a vállam fölött udvariatlan pillantást vetett a kezemben tartott telefonra. – Keresnie kell a számot?

– Hát, ő, igen...

– Ezt nem hiszem el! Maga a panzióvezető, és nem tudja a mentők számát?

– Csak pár napja vagyok itt, és...

– Ez nem kifogás!

Ebben igaza volt.

– De most már tudom, úgyhogy...

Ebben a pillanatban Geoffrey Turner és felesége lépett a hallba. Csodálkoztam, hogy volt mersze lejönni, de hát csak nem maradhatott egész nap a szobájában korgó gyomorral.

– Maga pedig! – rázta meg felé fenyegetően a mutatóujját Clare. Az arca egészen kivörösödött mérgében. – Szégyellje magát!

– Elnézést kérek – válaszolt Geoffrey a vállát kiegyenesítve –, véletlen baleset volt. Félálomban elfelejtettem, milyen alacsonyan van a párkány.

– Hogy így mutogassa magát egy idős hölgy előtt! Undorító!

– Mutogatom magam?! Honnan kellett volna tudnom, hogy ilyen veszettül korán bárki is jár a kertben?

Geoffrey felesége, Mary a falnak támaszkodva leplezetlen iszonyattal nézett hol Geoffrey-ra, hol Clare-re. Clare rendíthetetlen volt.

– Anyámat kórházba kell szállítani maga miatt. Legalábbis kellené, ha az úgynevezett panzióvezető tudná, hogy kell mentőt hívni.

Nagy levegőt vettem.

– Már tudom a számot, úgyhogy ha egy kis csendet kérhetnék...

Geoffrey azonban baljósan hunyorított.

– Szóval nem tudja a menők számát? – Nyilván örült, hogy lecsaphat a hiányosságomra, és ezzel elterelheti a figyelmet magáról.

– Már tudom a számot – ismételtém. – Csak kellett egy perc, hogy megnézzem.

– Vészhelyzetben lehet, hogy épp egy percen múlik minden.

– Ez csak egy csuklóficam, nem egy stroke! – csattantam fel.

Upsz!

Ekkorra már a ház összes többi vendége is a lépcsőn volt. Nehéz lett volna megmondani, a reggeli vagy az ingyencirkusz vonzotta őket jobban.

– De lehetett volna az is! – vetette közbe valamelyikük szolgálatkészen.

Erre nem tudtam mit felelni. Ráadásul tisztában voltam vele, hogy Geoffrey Turnerrel nem célszerű vitába szállnom. Ismert utazós blogíró, akit szándékosan csábítottam ide.

Az angliai munkám átadása közben akadt a kezembe a száma, és rögtön eszembe jutott, hogy pár évvel korábban egy szállodalánc marketingjének tervezése kapcsán már volt dolgom vele. Mivel

tudtam, hogy Rupert panziójában vannak üresjáratok, felhívtam, és felajánlottam neki, hogy egy őszinte beszámoló fejében ingyen megszállhat nálunk. Szinte már hallottam is, ahogy költői fordulatokkal méltatja a stílusos panziót, a mennyei fogásokat és a mesés szép kertet.

Otthagytam az otthonomat, a munkámat, a barátaimat, a hűtlenné vált expasimat, és egy ragyogó új élet reményében eljöttem Angliából a Loire-völgybe, ahol Geoffrey Turner jelenthette az első lépést a *La Cour des Roses* felvirágoztatásában. Ráadásul, ha elterjed, hogy mindezt én hoztam össze, az ki tudja, micsoda lehetőségeket nyithat meg előttem, gondoltam.

Ehelyett alig három nappal azután, hogy megérkeztem, ott álltam egy szobányi ordibáló vendég között, élükön Geoffrey Turnerrel, akinek addigra már olyan vörös lett a feje, mint Rupert cékla-befőttje.

Amikor Rupert a reggeli sétától kismultan, kutyástul megjelent az ajtóban, legszívesebben a nyakába ugrottam volna. Mindenki egyszerre kezdett beszélni: Clare magukat mutogató vendégekről és orvosi vészhelyzetben hasznavehetetlen panzióvezetőről kiabált, Geoffrey az előbbit következetesen tagadta, az utóbbival azonban bőszen egyetértett, én pedig elkeseredetten magyarázkodva igyekeztem csillapítani a kedélyeket.

– Rendben, mindenkinek köszönöm! – emelte fel kezét Rupert csitítólag, miközben négy lábú kísértője bölcsen eloldalgott a hall távolabbi sarkában elhelyezett kosara irányába. – Most pedig kérem, fáradjanak át az étkezőbe, ahol Emmy örömmel tálalja a reggelijüket!

Az étkezőasztalhoz terelte őket, majd Gladyshez lépett, aki továbbra is sápadtan üldögélt a konyhában.

– Kedves Gladys, azt javaslom, menjünk át a társalgóba! Ott csendben és nyugodt körülmények között megbeszélhetjük, hogy mihez kezdjünk.

Clare egyáltalán nem volt vevő a kezdeményezésre.

– Már megmondtam, hogy mentőt akarok.

Rupert bordái láthatóan kitágultak, ahogy a tüdejét megtöltötte egy jó adag nyugtató levegővel.

– Megértem az aggodalmát, Clare, de szerintem az édesanyjának kényelmesebb lenne autóval menni. Így akár azonnal indulhatunk, és az egész nem lenne olyan felkavaró.

Láttam, ahogy Rupert józan szavai összecsapnak Clare-ben a saját berzenkedő akaratával. Minden szem rá szegeződött.

– Rendben, ha ragaszkodik hozzá. – A tekintetével megkereste Geoffrey Turnert. – Azt azonban elvárom, hogy ez az ember távozzon! Nem tudom, miért kellene eltűrnünk, hogy egy perverz alakkal lakunk egy fedél alatt!

Geoffrey-nak arcába szökött a vér.

– Én sem tudom, miért kellene eltűrnöm egy visgó hárpíát!

Rupert elsápadt, és vele együtt a teljes hallgatóság is. Az izgalmak tetőzésére megcsörrent a telefon. Miután még mindig tartottam a francia párbeszédektől, rettenettel bámultam a készülékre. Jobban boldogultam személyesen, amikor olvashattam a másik szájáról, és a beszélgetőpartnerem is pontosan látta, mikor veszítem el a fonalat, és mikor kell lassítania.

Rupert épp Clare-t és Gladyst kísérte ki a hallba, így felkaptam a telefont, és minden ügyességemet bevetve a vállam és a fülem közé szorítottam, közben a kezemben egy tálcán narancslevet és tejet egyensúlyozva immáron valóban megkísérletem reggelit varázsolni az asztalra.

– *Bonjour. La Cour des Roses.*

– Jó napot! Glóriával beszélek?

– Nem, Emmy Jamieson vagyok – feleltem az angol nyelv halatán megkönnyebbülve. – Miben segíthetek?

– Beszélhetnék Glóriával?

– Sajnos ő már nincs itt. Mit tehetek önért?

– Vagy úgy! – Csalódott ciccentés. – Eddig Glóriával egyeztettem.

– A panzióvezető vagyok. Örömmel állok rendelkezésére. Megkérdezhetem, kivel beszélek?

– Julia Cooper. A Thomson család szeptemberi foglalásával kapcsolatban telefonálok – jelentette ki olyan hangon, mintha pontosan tudnom kellene, miről beszél.

Nem rémlett, hogy a foglalások között találkoztam volna a Thomson névvel. Egyelőre azonban nem akartam elárulni a tudatlanságomat.

– Köszönöm, hogy hív. Miben segíthetek?

– Csak szólni akartam, hogy végül is öt matrac lesz. Ahogy korábban Glóriával is megbeszéltük, a felfújható matracokról mi gondoskodunk. Önök csak a huzatot és a paplant adják.

– Felfújható matracok? – kérdeztem vissza, és a kezem a kanállal együtt, amivel épp a dobozból az üvegtálba meregettem a joghurtot, megállt a levegőben.

– Kettő az egyik szobába, egy az egyik apartmanba és kettő a másikba. Ami a kiságyat illeti, abból csak egy kell, abba a szobába, ahol nincs matrac.

– Ühüm, rendben.

A kanalat eldobva a szememmel jegyzetömb után kutattam a konyhában, de a konyha gránitpultján csak a reggelihez valók

sorakoztak. Felkaptam egy magányosan heverő tollat az ablakpárkányról, és jobb híján a joghurtos doboz címkéjére jegyzeteltem.

– Ugye tud a foglalásról?

– Elnézését kérem, de csak pár napja dolgozom itt, Cooper...
kisasszony?

– Asszony. De hívjon Juliának! Vagy felőlem tegeződhetünk is, úgylis fogunk még eleget beszélni.

Valóban? Máris csordultig voltam kérdésekkel, mivel azonban nem tűnt kimondottan türelmes típusnak, úgy döntöttem, ha tényleg sokszor fogunk beszélni, nem haragítom magamra. Legalább is nem azonnal. Ráadásul a vendégek reggelijéről sem feledkezhettem meg.

– Julia, ne haragudj, ha kissé bizonytalannak tűnök. Megkérem Rupertet, hogy tájékoztasson a foglalás részleteiről, és átadom neki a matracokkal és a kiságygal kapcsolatos információt. Biztosan megvan már nekünk a számod, de megtennéd, hogy még egyszer lediktálod?

– Jobb félni, mint megijedni. – Elmondta a mobil- és a vonalas számát, majd hozzátette: – Sajnálom, hogy Glória már nem dolgozik ott, rendkívül segítőkész volt.

Igen? Nahát!

Miután elbúcsúztunk, hosszan bámultam a telefonra.

Felfújható matracok? Ez komoly?

Amikor visszavittem a telefont a hallba, Clare és Gladys Ruperttel együtt épp távozni készült.

Nem ez volt a legalkalmasabb pillanat, hogy kifaggassam a Thomson-féle foglalásról, és nekem is akadtak ennél sürgetőbb problémáim is.

– Mit csináljak Geoffrey-val? – súgtam oda Rupertnek a karját megragadva, miközben Clare aggodalmas arccal az autóhoz kísért az anyját.

– Megpróbálom kicsit jobb belátásra téríteni Clare-t. Talán ha az anyja rendben lesz, lenyugszik. De Geoffrey-t neked kell kezelned.

– És mi lesz a tojással?

– Milyen tojással? – kérdezte értetlenül.

– Mi van, ha valaki tojást kér? Az enyém mindig olyan lesz, mint a gumi.

Rupert türelmetlenül felsóhajtott.

– Mondd meg, hogy ma nem tojtak a tyúkok. Geoffrey Turner meztelen testének látványa elvette a kedvüket a tojástól. – Azzal követte Clare-t és Gladyst, én pedig vonakodva visszatértem a konyhába, aminek praktikus, ugyanakkor meleg, fából és gránitból készült bútorai és nő berendezései most, hogy egyedül én voltam értük a felelős, nem gyakorolták rám ugyanazt a megnyugtató hatást, mint máskor.

Egy nagy üvegedénybe gyümölcsöt aprítottam, narancslevet facsartam rá, hogy frissen tartsa, és a joghurttal és a házi lekváros üvegekkel együtt a konyha ferde tetős étkezőrészében álló fenyőfa asztalra tettem. Végül egy kosárba croissant-t, *brioche*-t, *pain au chocolat*-t és *pain aux raisins*-t¹ – az én személyes kedvencemet – pakoltam, aztán megcsodáltam az eredményt. Egy biztos volt: a reggeli úgy tökéletes, ahogy van!

További kifogás híján kénytelen voltam feltenni a kérdést, hogy kér-e valaki meleg ételt. Geoffrey-ra pillantottam, és azért imádkoztam, hogy senkinek se jusson eszébe sült kolbászt kérni, valamint

¹ francia péksütemények: csokoládés táska és mazsolás tekercs

erősen próbáltam nem felidézni az alig fél órája az ablakban himbálózó intim testrészei képét.

Reggeli után rendet tettem a konyhában, és közben azon morfondíroztam, hogyan tisztázhatnám Geoffrey-val a tisztáznivalót, míg rá nem jöttem, hogy legjobb nem feszegetni a dolgot. Mégsem szólíthatok fel egy vendéget, pláne nem egy neves bloggert, hogy távozzon egy nyilvánvalóan véletlen incidens miatt. Nem tehettem mást, bíztam benne, hogy Rupert rábeszélőképessége és Gladys esdeklése jobb belátásra téríti Clare-t.

Váratlanul Geoffrey jelent meg a konyhaajtóban.

– Van itt elsősegélykészlet? Mary lehorzsolta a könyökét.

– Én is menjek?

– Nem kell – felelte sietve –, csak egy horzsolás. Csak adja ide a készletet!

Kárörvendő fény ragyogott a szemében, amelyet azelőtt nem láttam, és ez egyáltalán nem tetszett. Amikor a készlettel a kezemben visszatértem, meglepettnek tűnt, bár igyekezett gyorsan palástolni. Csak nem tesztelni akar, hogy tudom-e, hol van az elsősegélykészlet?

Miután végeztem a konyhában, a laptopához ültem, és megnyitottam a szeptemberi foglalási táblázatot, hogy megnézzem, miről beszélt Julia Cooper. Volt néhány foglalás, de messze nem annyi, amennyit szerettem volna. Furcsálltam a dolgot, mert Rupert korábban azt mondta, sokan szeretnek a tumultus elkerülése miatt szeptemberben jönni. Egy biztos: a foglalások között nyoma sem volt a Julia Cooper vagy a Thomson névnek.

Rupert nyilván tud róla, gondoltam, és mivel a visszatértéig úgyszólván kérdezhettem meg, inkább készítettem magamnak egy nagyon is időszerű kávé. Megpaskoltam a combomat, mire a kutya

nyomban előszaladt a hallból, és kikísért a kertbe. Leültem az egyik székre. Glória a térdemre hajtotta a fejét. Megsimogattam a bársonyos szőrét és megbirizgáltam a fülét.

– Na, ebből hogyan mászunk ki? – kérdeztem hangosan, ő pedig válasz helyett sóhajtott egyet, és csak nézett rám azokkal a nagy, szomorú szemeivel.

Glória volt az új szerelmem. Na, nem Rupert-felesége-Glória, aki kihűlt házasságuk fináléjaként néhány héttel korábban összejött, majd lelépett a pasimmal, Nathannel, miközben a *La Cour des Roses*-ban nyaraltunk – volna –, hanem Rupert új kutyája, a fekete labrador.

Az egyik helybéli gazda talált rá a földjén, koszosan és lesóványodva, és miután az állatorvos nem talált benne sem chipet, sem bármi más azonosítót, a helyi állatmenhelyre került. Rupert, aki állatgyűlölő felesége távozása után éppen kutyát keresett, első látásra beleszeretett. A nevét senki sem tudta, így Rupert a maga kifacsart humorával Glóriának nevezte el. Én persze rosszul voltam a névtől, úgyhogy inkább mindenféle általános kutyabeceneveken szóltottam, amit egyáltalán nem vett zokon. Ha szorult belé némi józan ítélőképesség, talán még örült is neki.

Az állatorvos nagyjából öt évesnek saccolta. Hűséges volt, ragaszkodó és barátságos, vagyis az eredeti Glória szöges ellentéte. A nevükön kívül egyetlen közös volt bennük: egy kis simi-simiért cserébe bárkinek odaadták magukat.

MÁSODIK FEJEZET

— ÖRÜLÖK, HOGY ILYEN JÓL KIJÖTTÖK EGYMÁSSAL – szólalt meg Rupert a hátam mögött melegen, de olyan váratlanul, hogy felszökkenem ültemből.

– Ez gyors volt, csak pár órája mentél el.

Lehuppant a fűre a kutya mellé. Elmosolyodtam. Néhány héttel korábban ez még nem ment volna. Amikor a koszorúér-szűkület következtében leszédült a bárszékről, úgy megsérült a szalagja, hogy egy ideig járni sem tudott. Most, hogy jobban odafigyelt a szívproblémájára, és én is ott voltam, hogy – elviekben – tehermentesítsem a napi stressz alól, sokkal jobban festett, mint pár héttel korábban, amikor visszamentem Angliába. Lefogyott, és valószínűleg a kutyasétáltatás is jót tett neki. Az arca soványabb lett, rövid, ezüstös szakállt növesztett, és a haját is kicsit hosszabbra növesztette, így láthatóvá váltak benne a szintén ezüstszínű, természetes hullámok. Hogy a szakáll tetszik-e, még nem döntöttem el, de annyi biztos, hogy eltakarta kicsit megereszkedett állkapcsát, ezért úgy döntöttem, a végső ítéletemmel megvárom, amíg rendesen megnő.

– Hogy van Gladys? – kérdeztem.

– Ahogy gondoltuk. Enyhe csuklóficam. A lányát meg be kéne záratni! Hogy az mit összehisztériázott!

– Sajnálom, hogy nem tudtam a mentők számát!

A rövidre nyírt gyepebe markolt, és szórakozottan morzsolgatta a fűszálakat az ujjai között.

– Ne izgulj emiatt! Valószínűleg ki kellene tennünk egy táblát a hallba. És a szobákba meg az apartmanokba.

– Elintézem. És a biztonság kedvéért a homlokomra is kiírom. Ja, igen, van itt valami Thomson-féle foglalás. Julia Cooper, szeptember, felfújható matracok. Mi ez az egész?

Az arcán a felismerés leghalványabb jele sem mutatkozott.

– Hadd halljam még egyszer!

Elismételtem, hasonló eredménnyel.

– Halvány fogalmam sincs, hogy miről beszélsz.

Amilyen pontosan csak tudtam, beszámoltam neki a Julia Cooperrel folytatott telefonbeszélgetésről, de Rupert csak a fejét rázta.

– Semmivel sem lettem okosabb. Nincs benne a táblázatban?

– Megnéztem, de nem láttam. Hozom a laptopot.

– Itt túl erős a napsütés, egyszerűbb, ha bemegyünk.

Rupert dolgozószobájába mentünk. Leült az íróasztalához, így nekem a mellette álló bőrkanapé jutott. Mindketten a képernyőre meredtünk.

– Megkérdezted a dátumot?

– Nem. Úgy beszélt, mintha tudnom kellene, és nem akartam teljesen hülyének tűnni. Gondoltam, te úgyis tudod.

– Nem tudom, de végül is van pár szabad időpont – mondta az ujjával a képernyő felé bökkve –, úgyhogy nem jön rosszul egy foglalás. Már, ha tudnánk azt a fránya dátumot!

– Ne aggódj! Felhívom, és megpróbálom kimagyarázni.

Rupert különösebb meggyőződés nélkül odébb tolt néhány kó-sza papírlapot a bőrborítású asztalon.

– Biztosan kell lennie erről valaminek valahol. Azt azért még Glóriából sem nézem ki, hogy úgy vesz fel foglalást, hogy egy szót sem ír le róla. Nem igaz?

Kétkedve néztem rá.

– Ugye nem várod, hogy erre nagyobb összegben fogadjak? Amikor pár hete átvezettük a foglalásokat abból a rémes naptárból – fordítottam komolyra a szót –, úgy tűnt, hogy telt ház lesz, most mégis egy csomó szabad időpontot látok a táblázatban. Még ebben a hónapban is. Hogy lehet ez?

Rupert nagyot sóhajtott.

– Az igazat mondjam? Azt hiszem, Glóriát a vége felé már nem nagyon izgatták az itteni dolgok. Sok dátumnak, amit átvezettünk, nem is volt értelme. Többen jelezték, hogy nem kaptak választ az érdeklődésükre, aztán kiderült, hogy Glória gyakran a feltételes foglalásokat is fixként írta be a naptárba. Miután párszor előfordult, hogy a vendég, akire számítottam, nem jött el, elkezdtem felhívogatni őket, és kiderült, hogy mivel nem kaptak megerősítő e-mailt a foglalásukról, inkább máshova mentek. De azért nem minden Glória hibája – tette hozzá vállat vonva –, volt pár sima lemondás is, ami mindig benne van a pakliban.

– Jó, de most már én is itt vagyok, és ezen változtatni fogok. Meglátjuk, az idei évből mit tudunk még megmenteni, hátha felölthetünk néhány szabad időpontot. De hogy ez jövőre nem fordulhat elő, az biztos! A Thomson-üggyel kapcsolatban pedig, bár tudom, hogy Glória a papírfecniket szerette, a biztonság kedvéért átnézem még egyszer az e-maileket is.

Bólintott, de lemondó ábrázata sehogy sem tetszett nekem. Úgy döntöttem, megkockáztatom a kérdést.

– Hallottál azóta Glória felől?

Gúnyosan felhorkantott.

– *Beszélni* nem beszéltem veled, de írt egy e-mailt, amiben tudatta velem, hogy a kensingtoni lakásban lakik, amit már tőled is tudtam, miután elmondtad, hogy Nathan Londonba költözött.

– Tíz év házasság után csak egy e-mailt írt?

– Szeretnék emlékeztetni, Emmy, hogy te az öt éves kapcsolód után csak egy fecnire firkantott üzenetet kaptál.

– Ez igaz, de azután beszéltünk is. Pontosabban időnként nyomtunk egy-egy szópárbajt. Muszáj volt, különben nem tudtuk volna kiadni a birminghami lakást.

– Áh! – nyögött fel. Közben az asztalon ide-oda tologatta az antik itatóst és a réz papírnehezéket. – Nem hiszem el, hogy ezek ketten ott éldegélnek együtt az *én* lakásomban! Hányingerem van tőle. Nem elég, hogy lelép valakivel, még a lakásomban... Persze, talán már nem is mondhatom rá, hogy az *én* lakásom, végül is összeházasodtunk.

– Szóba hozta... szóba hozta a válást abban az e-mailben?

– Nem – felelte élesen. – És én sem fogom.

Nem értettem.

– Pár hete még azt mondtad, szeretnéd tisztán látni, hányadán álltok.

– Így *volt*. De szerintem abból, hogy hetek óta nincs itt, meg az egy rövidke e-mailjéből elég világosan kirajzolódik, hogyan is érez Glória, nem igaz? Pénzügyi szempontból pedig semmit sem szeretnék sürgetni. Ha nem vennéd észre, a szezon közepén vagyunk, és semmi kedvem elindítani valamit, aminek a megoldására egyetlen

percem sincs. Glória egyelőre szabadon használhatja a lakást, a te elbűvölő expasiddal egyetemben, és mindeddig nem ürítette le a közös bankszámlánkat. Minden mást elég okosan úgy alakítottam, hogy ha ennél többet is akar tőlem, ahhoz már jogi útra kelljen telnie a dolgot. Szívesebben elviselem a nem tudás bizonytalanságát, minthogy mindezzel most kelljen szembenéznem.

Ezt tökéletesen megértettem. Minek nyúlna darázsfaszekbe, amíg nem muszáj? Abban azonban nem voltam biztos, hogy ez a teljes igazság. Egészségesebbnek nézett ki, de mintha hallgatagabb lett volna, mióta visszajöttem.

– Hiányzik, Rupert?

Kicsit gondolkodott a válaszon, aztán az arcáról hirtelen eltűnt minden érzelem. Vállat vont.

– Késő bánat eb gondolat, nem igaz? Az élet megy tovább. Épp elég dolgunk van a panzióval.

Vettem a célzást, hogy az ügyben nincs több mondandója, és felálltam.

– Rendben. Megnézem az e-maileket, és szólok, ha találok valamit.

– Kösz, Emmy. Ezek a felfújható ágyak... – Megcsóválta a fejét.

– Na, mindegy, legalább este lesz mit mesélned Alainnek.

Elmosolyodtam. Alain Rupert félig angol, félig francia könyvelője, karamellszínű szemekkel. A zuhogó esőben elcsattant csókunk természetesen semmiféle szerepet nem játszott abban a döntésemben, hogy Franciaországba költözöm, de ettől még meglehetősen csalódott voltam, amikor kiderült, hogy az érkezésemkor valami rokoni találkozó miatt épp Párizsban van.

– Ma biztosan nem. Családi bulijuk lesz.

– Jól mennek a dolgok köztetek?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Csak semmi finomkodás. Rupert a fejébe vette, hogy mi ketten egymásnak vagyunk teremtve, és azóta mesteri szintre fejlesztette a kerítő szerepet.

– Köszí, jól. Az adott körülmények között.

– Nem lehet könnyű – dünnyögte Rupert – jópofizni azzal a rohadék öccsével, aki lelépett a feleségével.

– Rég volt az már. Azt mondja, túl van rajta, már amennyire egy ilyenén túlteheti magát bárki. Nekem egyszer azt mondta, hogy ő járt jobban. Ha jól értem, Sabine zsarnok típus.

Rupert felhorkantott.

– Mert te nem vagy az?

– Nos, eddig nem igazán adódott lehetőség, hogy rájöjjön, nem igaz?

Kutakodásom eredményeképp ráleltem egy rövid levélváltásra Glória és Julia Cooper között, a Glóriától megszokott esetlegességgel a „Foglalások” mappa helyett az „Egyéb” mappában. Megtaláltam Julia néhány érdeklődő e-mailjét – az egyikben egy telefonbeszélgetést is emleget, amit ezek szerint Glória nem érzett elég fontosnak ahhoz, hogy Rupertet is beavassa –, végül pedig egy hosszú és részletes levelet Juliától, ami az eddigi homályba némi világosságot, rám pedig kis híján szívrohamot hozott.

A jó hír az volt, hogy Julia mindhárom apartmant lefoglalta szeptember középső két hetére – habár a nevek és az időpontok alapján úgy tűnt, nem lesz mindegyik folyamatosan foglalt –, valamint ugyanerre a két hétre, változó időtartamokra a panzió mind a négy szobáját. A Thomson név előfordulási sűrűségéből arra a következtetésre jutottam, hogy valamiféle családi összejövetelről lehet